

Valéria Oszatná

TRBLIETKY ČASU I.

VYDALO MEA2000 o. z.

© Všetky autorské práva sú vyhradené.

ISBN 978-80-89515-85-1

VALÉRIA OSZTATNÁ

TRBLIETKY ČASU

Grafická a technická spolupráca: Franko Štefan, Szekeres František
Ličko Michal

Edícia: MEA 2000 o. z. - Mladá Éra Autorov nového tisícročia

© Autorské práva vyhradené

ISBN 978-80-89515-88-2

Žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukováná v akejkoľvek forme, bez písomného povolenia od autora.

www.lilywonderland2012.webnode.sk

Predslov

Aký je dlhý život človeka...

Spomienky sa vynárajú nezávisle od seba a často nestačí tisícstranová kniha, aby sa jej strany zaplnili prežitkom.

Keď si už človek myslí, že zrekapituloval celý život, stáva sa toto tvrdenie klamstvom a zistí, že toho o sebe a svojich spomienkach ešte veľa vynechal.

Sen je však niekedy odpoveďou na problémy, pocity, ktorým v skutočnom živote nedovolíme, aby si prerazili cestu na svetlo. Sny môžu pomôcť, lebo nie sú nebezpečné pokiaľ ich snívame, pokiaľ sa dokážeme prebudiť a zistiť, prečo sa objavili.

Pretože sny zdajú sa byť mnohokrát skutočné, snívať však skutočnosť, je mnohokrát nebezpečnejšie...

Vytváram pieseň

Hľadám svet, z ktorého som prišla,
pozerám sa okolo a vidím anjela.

Rozprestrie nevinné krídla,
pohladí opustení kvet.

Nebo zahrní. Padajú krúpy.

Kvietok sa láme,
vytráca sa láska, nádej.

Anjel letí preč...

Prečo svet klame?

Kvet sám stojí vo vetre, v žiali,
odbíja jeho posledná hodina.

Zdvihne hlávku a hľadá slnko.

Slnko schované za mračná.

Kvietok smútkom umiera...

Poslednú vydýchne a šepne:

„Ja som ťa naozaj miloval.“

Anjel letí preč...

Prečo svet klame?

Anjel sa vznáša, letí, plače,
sadne na peň, dotkne sa neba.

V stratenej duši hľadá svet,
z ktorého sa zrodil, ktorého už niet.

Svet tak vzdialený,

zabudnutá láska,

hviezdy, ktoré svietia na cestu,
mesiac v splne, príliv a odliv mora.

Prečo svet klame?

Nevyrieknuté slová,
nezodpovedané otázky,

nedokončená veta za bodkami,

dotyk neba,

zlomené srdce.

Prečo svet klame?

Anjel rozprestrie ranené krídla,
poslednýkrát sa pokúša letieť preč.
Posledný výdych, srdce sa zastavuje.
Duša anjela letí preč...
Prečo svet klame?
Prečo lásky niet?
Anjeli znesú sa na Zem,
východ slnka, teplo v srdci, svedkovia dejín,
vojaci lásky držia sa za ruky.
Vdýchnu dušu do anjela.
Neočakávaný zázrak...
Spolu sa vznášajú do výšin,
tancujú, smejú sa, letia preč.
Svet neklame!
Svet neklame!
Ten nádherný svet neklame!
Zlatá slza padne na zem
zmenená na muža.
Láska a svetlo,
anjel večnosti stvoril ho.

Jeho posolstvo sa volá láska.
Svet neklame!
Svet neklame!
Ten nádherný svet neklame!
Zlatá slza v očiach každého,
koho sa dotkol,
pravda z pravdy, láska z anjela.

Plač Duše

Pozri, budem tam s tebou v myšlienkach a modlitbách,
budem držať tvoju ruku a zostanem na tvojej strane.

Pozri sa na nebesia.

Som tam. Sme tam.

V nemom šepote sa modlím pre teba,

nik nepozná to utrpenie,

nik nepozná bolesť.

Bože, daj východisko, pomôž mi!

Niečo, čo mi dodá silu.

Boh dáva východisko, pomáha, dáva silu, moc.

Modlime sa za lepší deň, aby sme našli správnu cestu!

Aby sa cítil lepšie, aby tú bolesť zatienilo slnko!

Nikto nevie, nikto nerozumie...

To nie je koniec!

To nebola iba rozprávka!
Mĺkve ticho v hĺbke duše, čakanie pomaly zabíja,
nik to nemôže zahnať.
Bože, pomôž mi! Zmeň to!
Strácam myseľ, som stratený v bolesti.
To je cena? To je čo sme získali?
Slová nemajú význam.
Niekde počujem štebot vtáčika.
Dotýka sa mojej duše a šepká: 'Ty si môj svet!'
Zober preč tú bolesť,
dovoľ mi zobudiť sa do krajšieho rána,
prosím pomôž v tmavých dňoch,
vypočuj naše modlitby!
Strácam myseľ, som stratení v bolesti.
To je cena? To je čo sme dosiahli?
Akoby bol koniec,
akoby sa krv búrila v cievach.
Žiadne slnečné lúče na oblohe,
dieťa, ktoré nikdy nevyrastie,

niekto sa zblázni v kriku pre pomoc.
Tichá modlitba umretá v bolesti,
žijúca v strachu,
nikdy neuvidiaca zajtrajšok.
Nik nepozná kým bol,
nik nepozná jeho pravú tvár,
váhu pravdy,
silu z lásky.
Nebolo to živé...
Iba skutočnosť, ktorú sa snažili dosnívať,
odobratú dravou riekou.
Nemožnosť sa znova dotknúť...
Jagavý trň zabitý cez deň,
vracajúci sa v noci,
zanechajúci v bolesti.
Urob zázrak! Odober slzy!
Stratený v bolesti.
To je čo sme získali?

Dotyk Hviezd

Dotyk hviezd, nekonečna...

Stojíš sám a čakáš.

Načo čakáš vlastne?

Zdvíhaš ruku a pohladíš obrysy anjela,

ktorý ťa navštívil vo sne.

Anjel sa rozplynul...

Pozeráš sa do zrkadla so slzami v očiach.

Cítiš na tvári dych anjela.

Na ruke ťa páli ešte ten letmý dotyk.

"Kde si? Prečo ťa nevidím!?"

Kričíš do prázdnej izby. Si sám...

Pýtaš sa: "Prečo práve ja?"

Zrazu ho uvidíš.

Anjel stojí za tebou.

Skloní hlavu na tvoje plecia,
objíme ťa krídlami a usmeje sa.
"Tak predsa si neodišiel?" - spýtaš sa.
"Vždy budem s tebou, aj keď ma niekedy
nemôžeš vidieť." - odpovedá anjel.
Už nie si sám. Je s tebou anjel,
i keď prichádza iba v твоjich snoch.
Cítiš teplo jeho lásky, jeho horúci dych,
sladké bozky.
Otváraš oči a usmievaš sa.

Kroky

Tichá tma, ktorá ma objíma,
slzy, ktoré vyroním za noci,
tlak zo všedných dní,
vankúš premočený od bolesti.

Neskrotná vášeň,
zmrznutý úsmev,
vták bez peria,
list, ktorý neprečítaš,
ruky bez dotyku,
krvácajúce rany,
mŕtve pocity,
mysel bez srdca,
srdce odmietajúce lásku.
Smrť ťa priniesla naspäť do života.
Unikajúca nádej, čakanie na kohosi.

Východ slnka na pláži,
mesiac i hviezdy,
nespočetné množstvo slov,
ktoré nedávajú význam.
Oči, ktoré poznali,
ústa, ktoré bozkali,
ruky, ktoré držali.
Nemá pravda,
vietor, ktorý zmazal tvoje stopy.
Sneží. Sneh zahladzuje tvoje kroky.
Sneh spadá na moju tvár,
aby mi pripomínala teba.
Pery zabudli chuť tvojich bozkov,
vlasy sa premenili na biele,
srdce bije o trochu rýchlejšie,
keď hľadám tvoje stopy.
Láska, ktorú sa pokúšaš zabiť,
budúcnosť nemôžeš však ovplyvniť.
Nedotknuteľná vzdialenosť,
a potom to uvidím...
Našla som v snehu tvoje stopy.

Čas

Čas pustiť ísť, ak musíš.

Čas neprosiť, nežiadať nič viac.

Pamätať sa na to, akým bol, keď sa stretli.

Zohrievať v duši spomienku, ktorú nevymaže čas...

Milovať nikdy nemeniaceu podobou lásky.

Ďakovať Bohu za drahocenný čas.

Zomierať každým dňom s vedomím, že sa už nevráti nikdy viac...

Budúcnosť zabudnutá byť zapísaná v knižke života.

Hrubá čiarka utiahnutá za slovom minulosť.

Ruka náhle vyšmyknutá z bezpečia druhej ruky.

Samota... Opustenosť...

Čas, ktorý nastal vo chvíli, keď jeho tvár sa premenila na vytesaný obraz v srdci.

Čas povedať "dovidenia" a neobzrieť sa už nikdy.

Šero

Mrak zastrel odraz unikajúceho svetla predou mnou.
Prázdnotu, ktorú zatemnila bolesť, som už necítila.
Chcela som kričať, ale hlas zablokoval tupý blesk tam...
kdesi za oknom.

Vonku bola sloboda.

V duši som sa cítila byť uväznená ako motýľ, ktorý si
polámal krídla, keď sa snažil z toho prekliateho počasia
dostať dnu do izby a narazil na okno. Možno ešte videl
svetlo vo vnútri, nádej, ktorá ho nakoniec zabila.

Ďalší úder... Až som poskočila na posteli.

Spánok neprichádzal, aby ma odbremenil od bolesti.

"Aspoň na chvíľku, dovoľ mi zaspáť!" - kričala som
na desivú nočnú moru, ale obdarila ma iba zvonivým
smiechom.

Obliala ma horúčava. Niečo ma poháňalo vpred.

Zastavila som sa až na zelenom poli premočená
od dažďa.

"Sloboda! Konečne sloboda!" - kričala som a ako blázon
som sa roztancovala.

Bola som sama, ale konečne som bola slobodná.

Ďalší blesk a ja som sa už nebála. Bol zničujúci, ale bol
tak nádherný. Patril iba mne. Zatvorila som oči a oddala
sa tej nehmotnej energie, ktorá zasiahla moje telo.

Už viac som sa nebála...

Súdny Deň

Viete, čo tu môžem pozorovať každý deň? Už ste niekedy premýšľali o tom?

Hovorím o ľuďoch, nie o konkrétnej osobe. Nie o tebe, o mne... Je to v každom z nás. Bez výnimky.

Klamstvá. Príliš veľa klamstiev. Všade vidíte slová lásky, ale keď príde "súdny deň", láska sa vytráca. Ľudia vás bodnú do chrbta, zabijú lásku, len aby si chránili svoju vlastnú kožu. A neuvedomujú si to.

Svet internetu je skvelé miesto. Omylné miesto.

Zabudli sme sa usmievať, zabudli sme, čo milujeme.

Starostlivosť o niekoho "neznámeho" sa stáva dôležitejšou, ako čokoľvek iné...

Milovala som tu byť. My všetci sme milovali. Ale všetci sme boli kdesi sklamaní. To ma desí. Len myšlienka na to, že by som viac nemala rada toto miesto, miesto ktoré mi dáva viac ako o čo ma okráda...

Dnes je "súdny deň"...

Unikala som spod zodpovednosti mnohokrát. Áno, konala som tak! Všetci sme tak robili. To je kúzlo tohto života. Snívať v reálnom svete. Celú dobu sme bojovali pre niečo, niekoho a potom sme to odháňali od seba, pretože sme sa naučili tú časť... Časť, ktorá sa začína otázkou: "Môžem veriť na rozprávky?"

Som vydesená. Akoby sa mi otvorili oči. Uvedomila som si, čo som mala urobiť, ale neurobila som to.

Je príliš neskoro?

Po rokoch neuveriteľného šťastia, dotyku hviezd a pádu do najhlbšej hĺbky, po skúsenostiach, ktorými som prešla, dnes viem, čo musím urobiť.

Nikto nemôže zmeniť chyby ktoré vykonal, ale každý sa môže pokúsiť o lepšiu budúcnosť, aj keď to nikdy nebude rovnaké. Nikdy to nebude rovnaké šťastie, smútok, skúsenosti... čokoľvek.

Dnes sa to všetko zdá byť ako test. Nie, nie hra. Test života, kde otázka znie: "Čo si sa naučil?"

Niekedy, ak po niečom veľmi túžite, môže vás to zničiť.

Trvá dlho, kým si uvedomíte, čo a prečo sa to stalo?

Prečo to tak malo byť?

Buďte šťastní za to, čo máte! Pamätajte, pretože nikto nemôže ukradnúť vaše spomienky! Sú nedotknuteľné, žijú kým je niekto, kto si na ne pamätá.

Budem si tento deň pamätať... Ako by som mohla zabudnúť? Mal to byť slávnostný deň...

Moje slová ubližujú nielen vám, ale my všetci by sme mali cítiť hlbšie. To je cieľ učenia. To je spôsob, ako to chodí.

Hviezda, ktorá svietila najjasnejšie

Odišiel si.

Jedného dňa popoludnia skončila tá nádhera, ktorú si spôsobil svojou prítomnosťou, že si jednoducho bol.

Odišiel si a nás prázdnota núti k činom, ktoré sme predtým nikdy nerobili.

Bol si tu a chcel si zmeniť svet. Bolo to tvoje poslanie, tvoja najväčšia, najvrúcnejšia túžba. Keď sa posledné paprčky slnka dotkli mora, vedel si, chcel si uveriť, že to dokážeš, že raz svojím príchodom, svojou bytosťou zmeníš svet.

Podarilo sa ti to. Ten náš si zmenil...

Prišli sme, stáli vedľa teba, vedľa tvojej hviezdy a pozerali sa na tú najjasnejšiu, keď iba mesiac osvetľoval cestu k tebe.

Vtedy, v tej chvíli, sme si zakaždým priali, aby sme mohli vedľa teba čo najbližšie stáť.

Aby sme tam mohli byť...

Ty tu však už nie si.

Odišiel si a pre nás život prestal mať význam.

Odišiel si a nikdy sa nevrátil domov. Možno však tam, kde si teraz, je tvoj dlho očakávaný domov.

Je to osud, ktorý ťa vzal skôr, akoby sme ťa mohli spoznať, akoby si mohol spoznať ty nás?

Odišiel si a svet predstavuje iba malú bodku, ktorú si dal do nášho života v deň, keď si musel ísť. Odišiel si a to bolí. Nik nemá moc vrátiť ťa späť. Odišiel si navždy, ale zanechal si lásku.

Nie, nikdy si nezomrel. Vždy budeš žiť v našich srdciach.